11/08/2024

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ’ Επιστολών

/ Ορθόδοξες Προβολές

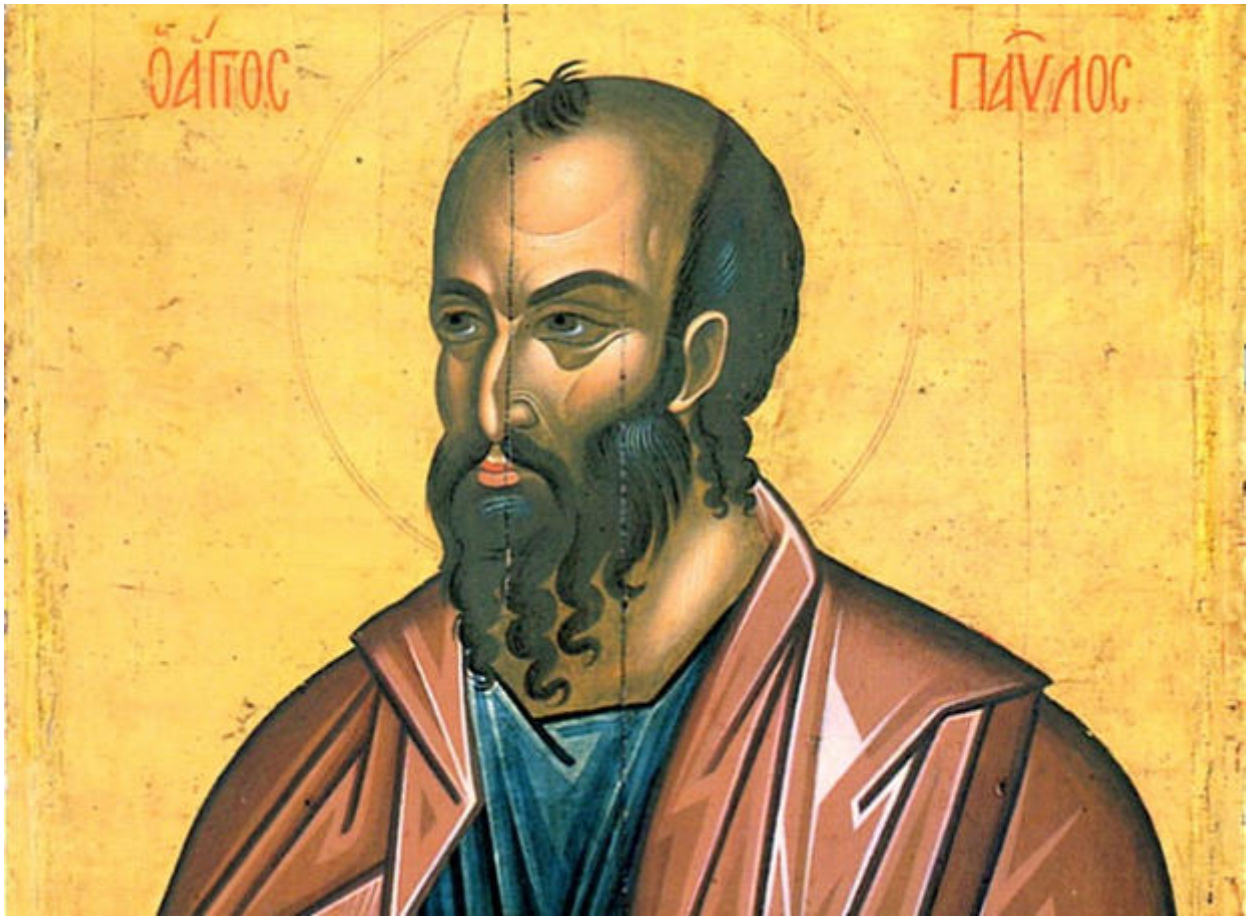

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής Ζ’ Επιστολών: Ρωμ. ιε’ 1-7 (11-08-2024)

Οικ. Ανδρέου Ηλία

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ᾽ ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν

ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Νεοελληνική Απόδοση

Αδελφοί, όσοι έχουμε δυνατή πίστη οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες αυτών που έχουν αδύναμη πίστη, και να μην κάνουμε ό,τι αρέσει σ’εμάς. Η συμπεριφορά του καθενός μας να είναι αρεστή στον πλησίον, ώστε να τον βοηθάει να προκόβει στο αγαθό κι έτσι να συντελεί στην οικοδομή της εκκλησίας. Άλλωστε, κι ο Χριστός δεν έζησε για να ευαρεστήσει τον εαυτό του, αλλά, όπως λέει η Γραφή, οι ύβρεις όσων σ’ έβριζαν, Θεέ, έπεσαν πάνω μου. Να ξέρετε ότι όσα γράφτηκαν στις Γραφές, έχουν γραφτεί για να μας διδάσκουν. Έτσι, με την υπομονή και την ενθάρρυνση που δίνει η Γραφή, θα στηριχτεί η ελπίδα μας. Είθε ο Θεός, που χαρίζει την υπομονή και την ενθάρρυνση, να σας δώσει την ομόνοια σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού. Έτσι, όλοι μαζί με μια φωνή θα δοξάζετε το Θεό, τον Πατέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Να δέχεστε ο ένας τον άλλο, όπως δέχτηκε κι εσάς ο Χριστός, για να δοξάζεται ο Θεός.Αδελφοί, οφείλομεν δε ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν, και μη εαυτοίς αρέσκειν. έκαστος ημών τω πλησίον αρεσκέτω εις το αγαθόν προς οικοδομήν· και γαρ ο Χριστός ουχ εαυτώ ήρεσεν, αλλά καθώς γέγραπται, οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσον επ᾽ εμέ. όσα γαρ προεγράφη, εις την ημετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ίνα διά της υπομονής και της παρακλήσεως των γραφών την ελπίδα έχωμεν. ο δε Θεός της υπομονής και της παρακλήσεως δώη υμίν το αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν, ίνα ομοθυμαδον εν ενί στόματι δοξάζητε τον Θεόν και πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. διό προσλαμβάνεσθε αλλήλους, καθώς και ο Χριστός προσελάβετο υμάς εις δόξαν Θεού.

Σχολιασμός

Το αποστολικό ανάγνωσμα αναφέρεται στη σχέση που πρέπει να έχουν τα μέλη της Εκκλησίας μεταξύ τους, αλλά και για την ενότητα που πρέπει να έχει η Εκκλησία και η οποία πηγάζει από την ενότητα μεταξύ των προσώπων της Αγίας Τριάδος.

«Υμείς δε έστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους (Α΄Κορ. 12:27). Σκοπός του απ. Παύλου είναι στην Εκκλησία να υπάρχει πάντοτε ενότητα και ομοφροσύνη, χωρίς διαιρέσεις και σχίσματα μεταξύ των χριστιανών μελών της Εκκλησίας, του Σώματος του Χριστού.

Κατά τον Γέροντα Πορφύριο «Μέσα στην Εκκλησία όλοι είναι ένα και ο Χριστός είναι η κεφαλή. Η Εκκλησία και ο Χριστός είναι ένα. Το σώμα της Εκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει με το Χριστό». Με αυτές τις προϋποθέσεις «το σώμα της Εκκλησίας γίνεται ο χαρισματικός χώρος, όπου συγκροτείται, βιώνεται και φανερώνεται η ενότητα των πιστών ως εικόνα της τριαδικής ενότητας. Η ενότητα αυτή αποτελεί καρπό μεθέξεως των πιστών στη χάρη του Τριαδικού Θεού και συνιστά έκφραση του ήθους της ενιαίας καθολικής Εκκλησίας, ως αδιάσπαστης ενότητας και ιδεώδους κοινωνίας προσώπων». (Η τριαδική ενότητα και η ενότητα των πιστών κατά το Μ. Αθανάσιο. Δημητρίου Ι. Τσελεγγίδη Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ).

Για την επίτευξη του στόχου της ενότητας της Εκκλησίας, ο απόστολος Παύλος προτείνει κάποια πρακτικά μέτρα που αφορούν τη σχέση και συμπεριφορά μας μέσα στην Εκκλησία και έναντι των άλλων. Έτσι, λέγει ότι εμείς οι χριστιανοί έχουμε κάποιες οφειλές (οφείλομεν) σύμφωνα με τις οποίες πρέπει να ανταποκριθούμε απέναντι στους άλλους χριστιανούς, τα μέλη της Εκκλησίας. Δηλαδή, αυτοί που είναι πνευματικά δυνατοί, οχυρωμένοι με τη χάρη του Τριαδικού Θεού, είναι υποχρεωμένοι να «βαστάζουν τα ασθενήματα των άλλων», δηλαδή να ανεχόμαστε και να συγχωρούμε τις όποιες αδυναμίες έχουν οι άλλοι. Οφείλουμε, επομένως, εάν θεωρούμε τους εαυτούς μας δυνατούς πνευματικά να υπομένουμε και να ανεχόμαστε τις αδυναμίες και τα ελαττώματα των άλλων, που πιθανό να είναι αδύναμοι πνευματικά. Αν και πρέπει, ακόμα και αν έτσι έχουν τα πράγματα, να προσέξουμε ιδιαιτέρως, γιατί η αίσθηση της πνευματικής δύναμης μπορεί να υποκρύπτει εωσφορικό εγωισμό και να είμαστε εμείς που έχουμε ανάγκη στήριξης από τους άλλους. Ο απόστολος Παύλος μιλά με κριτήριο τον εαυτό του και γνωρίζουμε την πνευματική του δύναμη και ενίσχυση από το Άγιο Πνεύμα.

Κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο «έγινες δυνατός; Δώσε την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη στο Θεό, ανεχόμενος και υπομένων τον αδελφό σου με απώτερο σκοπό να τον διορθώσεις. Θυμήσου τον Παύλο που έλεγε, ελεύθερος γαρ ων εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδίσω…τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω (Α΄ Κορ. 9:19-22). Ακόμα συμβουλεύει λέγοντας: αλλήλων τα βάρη βαστάζετε (Γαλ. 6:2). Είναι καθήκον μας μέσα στην ενότητα που υπάρχει στην Εκκλησία, ότι πρέπει να συμπαραστεκόμαστε στους πνευματικά αδύνατους αδελφούς μας. Αυτό το οποίο κάνουμε πρέπει να το κάνουμε για το

συμφέρον όλων των μελών της Εκκλησίας και όχι μόνο για το δικό μας. Αυτό φαίνεται και πάλιν από τα λόγια του απ. Παύλου προς τους Κορινθίους: «Πάντα πάσιν αρέσκω, μη ζητών το εμαυτού συμφέρον, αλλά το των πολλών ίνα σωθώσι» (Α΄ Κορ. 10:33).

Ο κάθε άνθρωπος έχει ως σκοπό μέσα στην ενότητα των μελών της Εκκλησίας, να προσπαθήσει να ανταποκριθεί στην αποστολή του ως μέλος του ιδίου σώματος του Χριστού και να ενεργεί προς την οικοδομήν του σώματος αυτού και όχι για το θεαθήναι ή να προκαλεί σκανδαλισμό των άλλων ανθρώπων. Για να γίνει αυτό εφικτό πρέπει να έχουμε και κάποια εφόδια ως χριστιανοί που είμαστε, την υπομονή και το θάρρος που αντλούμε μέσα από τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Δηλαδή αντλούμε δύναμη και υπομονή από την Αγία Γραφή, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στους πειρασμούς και στις δυσκολίες που έχουμε να αντιμετωπίσουμε από τα μέλη της Εκκλησίας. Εκτός από την Αγία Γραφή την υπομονή μας την παρέχει και ο ίδιος ο Θεός: «Ο δε Θεός υπομονής και της παρακλήσεως δώη υμίν το αυτό φρονείν εν αλλήλοις κατά Χριστόν Ιησούν». Για να υπάρχει η ενότητα μεταξύ των μελών της Εκκλησίας πρέπει να τηρούμε το θέλημα του Θεού, να υποτάξουμε το δικό μας θέλημα στο θέλημα του Χριστού. Θέλημα δε του Τριαδικού Θεού είναι να μη διασπάται η ενότητα της Εκκλησίας. «Ει τις ουν παράκλησις εν Χριστώ ει τι παραμύθιον αγάπης ει τις κοινωνία πνεύματος ει τις σπλάγχνα και οικτιρμοί, πληρώσατε μου την χαράν ίνα το αυτό φρονήτε την αυτήν αγάπην έχοντες σύμψυχοι το εν φρονούντες» (Φιλ. 2: 1-2).

Η αλήθεια αυτή διαφαίνεται κατά το Μ. Αθανάσιο και από την αρχιερατική προσευχή του Χριστού, ο οποίος ζητεί από τον Πατέρα του την ενότητα των πιστών κατά το υπόδειγμα της δικής τους ενότητας (Ιω. 17: 21). (Η τριαδική ενότητα και η ενότητα των πιστών κατά το Μ. Αθανάσιο Δημητρίου Ι.Τσελεγγίδη Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ)

Η ενότητα των πιστών δεν οφείλεται σ’ αυτούς, αλλά είναι έργο της χάρης του Αγίου Πνεύματος. Έτσι η ενότητα των πιστών βιώνεται και εκφράζεται κατά μίμηση της ενότητας του Τριαδικού Θεού. Ο Απ. Παύλος αναφέρει ότι η ενότητα αυτή πρέπει να γίνεται «εις δόξαν Θεού», αντιθέτως οι διαιρέσεις και οι διχογνωμίες των χριστιανών έχουν ως αποτέλεσμα να βλασφημείται το όνομα του Θεού. «Το γαρ όνομα του Θεού δι υμάς βλασφημείται εν τοις έθνεσιν» (Ρωμ. 2:24). Η στάση και συμπεριφορά των Χριστιανών, αντίθετα, πρέπει να γίνεται αιτία δοξολογίας και λατρείας του Θεού.